

cultural mitjançant visites –guiades o no–, i també la participació en les activitats de l’agenda: les visites a les catedrals, les rutes diocesanes i les rutes globals de Catalunya”. Finalment, remarca els objectius de la pàgina web de Catalonia Sacra, un vehicle fonamental per al projecte.

L’arquebisbe de Tarragona, **Jaume Pujol**, recull, amb motiu de les vacances, els comentaris sobre aquest tema del P. Raniero Cantalamessa, “un frare menor caputxí de 84 anys, predicador de la Casa Pontifícia, càrrec per al qual va ser nomenat per Joan Pau II i en el qual l’han mantingut Benet XVI i Francesc”. Diu que al P. Cantalamessa li sembla significatiu «que la paraula amb què s’indica tot aquest temps en llengua anglesa sigui holydays, que vol dir ‘dies sants’, dies que cal dedicar a la santedat». En l’origen d’aquesta activitat de l’home que són les vacances, la festa, el repòs –continua el P. Cantalamessa– “hi ha alguna cosa profundament diferent del sentiment actual, que entén les vacances com un temps per badar, atordir-se, fer coses rares”. I aclareix que les vacances “són un do fet a l’home per a descobrir alguna cosa; no un temps per a perdre, per a cremar, sinó un temps per a valorar al màxim”. L’arquebisbe Pujol afirma que “qualsevol que sigui el temps de vacances i la durada, els cristians no podem oblidar que hem de gaudir-lo en companyia de Déu”, que “el repòs és una necessitat” i que Jesucrist mateix va dir als Apòstols: «Veniu a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats, i jo us faré reposar». Finalment, ens diu que “gaudim amb la família en la seva presència i gaudim del món creat amb tota la seva bellesa i els seus inesgotables atractius”.

El cardenal **Joan Josep Omella** indica que “molts de vosaltres, en la consulta prèvia a la redacció del nou Pla pastoral de la diòcesi, assenyalàveu la necessitat de fomentar la relació i la comunió entre les persones, comunitats i grups en el si de l’Església”. Reconeix que de vegades “ens hem centrat més aviat en la comunicació ad extra, cap enfora, amb el món que ens envolta” i ens aquests propers anys ens convida “a treballar la comunicació ad intra, cap endins, en el si de l’Església diocesana de Barcelona”, a enriquir-nos amb el coneixement mutu i a fer possible aquesta trobada entre les diverses realitats eclesials de l’arxidiòcesi, per conèixer millor el que fan els altres. El cardenal Omella somia “una Església diocesana en què l’empatia, la comprensió i la confiança mútua guiïn les relacions entre nosaltres, més enllà del grup, moviment, comunitat o parròquia a què pertanyem” i ens demana que “fem tots l’esforç de no catalogar les persones” i que no permetem que les etiquetes i els prejudicis ens privin de conèixer l’altre. Finalment, ens convida a “sortir cap als germans i les germanes de les altres realitats eclesials”, a fer l’esforç de “sortir de nosaltres mateixos, de la nostra comoditat, de les nostres pors, per descobrir en l’altre la presència de Déu que em parla”.

L’arquebisbe d’Urgell, **Joan Enric Vives**, informa que “durant uns quants diumenges proclamarem a la litúrgia dominical el discurs del Pa de Vida de l’Evangeli quart segons Sant Joan, capítol 6è”, quan “a partir del miracle de la multiplicació dels pans i els peixos, Jesús convida a penetrar en la revelació de l’Eucaristia: Ell mateix com a Pa de Vida eterna, i de la seva Carn veritable menjar per a la vida del món”. Diu que l’Eucaristia és “font i cim de la vida i de la missió de l’Església” i que “només si vivim de l’Eucaristia, serem millors cristians, perquè l’Eucaristia enforteix i alimenta la fe, ens uneix a Crist i ens uneix com Església, ens identifica i ens omple de caritat”. Afirma que “si valorem la missa i volem que sigui celebrada als nostres pobles i poblets, perquè arribi el Pa de vida als padrins i a tots, hem de col·laborar més amb els nostres sacerdots”, que “cal estimar amb

devoció la presència real del Senyor en l'Eucaristia que ens porta a l'adoració silenciosa del Crist, present en el sagrari de les esglésies, i fer-nos deixebles del seu amor fins a l'extrem" i que "el Misteri de l'Eucaristia és el do més gran que ens ha fet Déu, que multiplica el Pa de Vida per a tots". Finalment, demana que "agraïm a l'Església i als sacerdots que fan possible aquest gran do, "pel nostre bé i el de tota la santa Església"" i que "no deixem de pregar per les vocacions sacerdotals que tant necessitem".

El bisbe de Sant Feliu de Llobregat, **Agustí Cortés**, diu que "podem proposar-nos viure les vacances per aprofundir l'amor i l'amistat", que "el primer que hem de fer és no planificar les vacances pensant solament en un mateix" i que "el més encertat seria rebre el millor amic i company per a les vacances, és a dir, Jesús". Afirmar que "rebre el Crist, la seva presència viva i propera, és garantia del goig més gran" i recorda que Crist "es va voler identificar davant els seus deixebles com a "amic" enfront de la imatge de "l'amo"" i que "segons Ell, ser amic significa, primer de tot, dues actituds fonamentals: la comunicació i la donació de si mateix pels qui s'estima". Destaca que "la nostra amistat amb Jesús reuneix les dues condicions essencials de l'autèntic amor: ser exigent i alhora ser font d'alegria i plenitud". Finalment, convida a ""mantenir desperta i activa una conversa amigable amb Jesús a qualsevol moment de les vacances", deixar que la seva presència il·lumini, ompli de sentit, estimuli el creixement i amari aquests instants que ens proporciona el temps lliure".

El bisbe de Terrassa, **Josep Àngel Saiz**, saluda la família diocesana i els diu que el encomana "en la celebració de l'Eucaristia que tenim avui a la basílica de Xavier, com a colofó del nostre Pelegrinatge Diocesà de Joves que ha tingut dues destinacions: Lloiana, bressol de sant Ignasi, i Xavier, bressol de sant Francesc Xavier". Aprofita per "recordar alguns trets de la vida d'aquests dos gegants de la història de l'Església". Diu que "Xavier nasqué el 7 d'abril de 1506. Als divuit anys se n'anà a estudiar a la universitat de París, al col·legi de Santa Bàrbara, on l'any 1528 va conèixer Ignasi de Lloiana", el qual li formularà reiteradament una pregunta que acabarà calant en el seu interior: "¿De què li serveix a l'home guanyar tot el món, si perd la seva ànima?". El bisbe Saiz destaca que "l'any 1540, sant Ignasi va enviar Francesc Xavier i Simó Rodríguez a l'Índia en la primera expedició missional de la Companyia de Jesús" i que Xavier "sentia l'ànima ardent de donar a conèixer la Bona Notícia de Jesús. El seu esperit apostòlic i la seva determinació són un exemple que té tota l'actualitat. En ell hi contemplem un gran amor a Déu i als germans, així com una gran capacitat d'adaptació a les persones i a les situacions". Finalment, el bisbe Saiz demana a Déu "que se'ns encomani aquest zel pastoral desbordant que cremava en el seu cor".

El bisbe de Vic, **Romà Casanova**, indica que "en el temps de vacances tot afluixa, també la incidència pastoral, amb menys activitats que les que es fan coincidint amb el curs escolar", però que no "podem afluixar també en la tasca pròpia del cristià: viure la santedat, donant testimoni de la nostra fe en Crist", encara que "les maneres i els moments són diferents al dels temps de la vida quotidiana". Recorda que "el cristià és sempre i en tot lloc deixeble missioner", que "no podem deixar mai la nostra resposta a la santedat i a la missió" i que "tenir més temps ens ha d'ajudar a cercar espais i temps per a una lectura profunda i una pregària més reposada". Destaca que "la dimensió evangelitzadora inherent a tot cristià ens demana cercar aquell moment oportú per a fer arribar el primer anunci a persones que sentim que el Senyor ens encomana, a fi que preparem els camins, perquè ell vol trobar-se més profundament amb elles". Finalment, remarca que cal que

tinguem present que “solament serem evangelitzadors si som evangelitzats” i que “una manera molt bona i ineludible és el contacte amb els qui són més a prop de Crist: els pobres, els ancians i els malalts”.

El bisbe de Tortosa, **Enric Benavent**, recorda que “fa uns dies hem celebrat la memòria dels sants Joaquim i Anna”, els pares de la Mare de Déu, segons una antiga tradició, “un matrimoni piados que no havien sigut beneïts amb descendència, la qual cosa era per a ells una font de sofriment”. Afirmar que “no deixen de confiar en Déu, a qui serveixen amb oracions i dejunis”, que “Déu escolta les seues pregàries i els beneeix amb una xiqueta que estava predestinada a ser la Mare del Senyor” i que “en sant Joaquim conflueixen tots els homes justos de l'Antic Testament que, com Abraham, s'han fiat de Déu enmig de les proves i han sigut beneïts; i en Anna les dones estèrils que també s'han vist agraciades pel Senyor”. Destaca que “per la santedat de Maria intuïm la dels seus pares, que van crear en la llar familiar l'ambient de fe, d'atenció i disponibilitat a les coses de Déu, que Maria, dòcil a la gràcia del Senyor, va viure d'una manera plena”. Constata que “en moltes famílies són els avis els qui conserven la tradició viva de la fe, els qui ensenyen les primeres oracions als néts i els inicien en ella”. Finalment, el bisbe Benavent demana que “Sant Joaquim i Santa Anna beneïsquen a tots els avis que amb el vostre testimoniatge us esforceu per iniciar als néts en la fe” i ens desitja “un profitós temps de vacances”.

El bisbe de Lleida, **Salvador Giménez**, vol fer una mirada retrospectiva vers el curs acabat, per “accentuar el balanç personal i comunitari de les activitats desenvolupades i de les actituds que, com a cristians, hem de manifestar davant de situacions complexes que hem viscut junts en la societat i en l'interior de la nostra Església”. Recorda que aquest curs “hem viscut la tragèdia dels immigrants i refugiats en el pròxim Mediterrani i la resposta de l'Església i de la mateixa societat davant d'aquest fet. També l'assassinat d'un nen de 8 anys a Almeria que ens ha commocionat. Ens ha irritat el considerable augment dels mals tractes i violències fins a la mort, sobretot, en dones amb el consegüent desemparament dels fills...” i que “entre nosaltres ha estat un curs socialment convuls. Hem protagonitzat i/o hem suportat un escenari de confrontació”. Afirmar que els cristians “hem de posar per davant l'estima i la proximitat cap a l'altre a la imposició de les pròpies idees i conviccions” i que “el que neix del més profund de l'evangeli de Jesucrist és l'amor, el perdó i el servei al proïsme”. Remarca que ens hem de deixar conduir per l'Esperit i que “en qualsevol circumstància i en qualsevol moment és possible viure l'evangeli”. Finalment, ens diu que “tenim motius per resar i per mantenir un compromís personal evangèlic”.